

**Вони захищали
незалежність України**

Алея Слави на 18-му міському цвинтарі (м.Харків)

ХАРКІВСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ
ДЕПАРТАМЕНТ НАУКИ І ОСВІТИ
КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«ХАРКІВСЬКА ОБЛАСНА СТАНЦІЯ ЮНИХ ТУРИСТІВ»
ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ

***ВОНИ ЗАХИЩАЛИ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ
УКРАЇНИ***

Харків 2021

Важкі випробування випали на долю України у ХХ столітті. Революція, Голодомор, дві світові війни прокотилися по нашій землі. І коли, здавалося, все вже має бути мирно і спокійно, до осель українців увірвалося нове лихо: антитерористична операція на сході України.

Сьогодні серце України зранене війною на її східних теренах. Вона гірко плаче разом із пораненими, вдовами, осиротілими дітьми та батьками, тисячами вимушених переселенців. Україна-ненька викарбовує в своєму серці ім'я кожного воїна, який пожертвував собою заради правди і свободи. Вона зберігає пам'ять про тих, хто загинув, аби зберегти наше життя.

Починаючи з 2014 року, близько 200 воїнів Харківщини загинули, захищаючи незалежність України. Практично всі вони посмертно відзначені державними нагородами: орденами Богдана Хмельницького та «За мужність» різних ступенів. Усім їм поставлено достойні пам'ятники, про багатьох нагадують меморіальні дошки на різних будівлях, пов'язаних із їхнім життям, відкрито експозиції в музеях Харківщини. Подвигом цих героїв захоплюється молодь, на таких прикладах у молодого покоління виховується почуття патріотизму, відповідальності за збереження та шанування національної пам'яті.

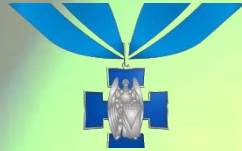
Краєзнавці Харківщини відразу долучилися до вшанування пам'яті про земляків – воїнів, загиблих у зоні АТО та ООС, учні та педагогічні працівники збирали пошуково-краєзнавчі матеріали, вийшли видання «Герої не вмирають», «Учитель – захисник Батьківщини». Але війна продовжується, кращі з кращих ідуть боронити незалежність України, віддаючи своє життя. Будемо гідні їхньої пам'яті!!!

Шануймо Героїв!!!

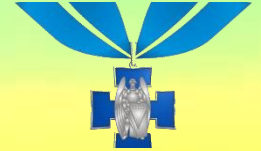
*Найкращі з кращих падають від куль,
Грудьми своїми землю прикривають,
Сумним набатом в селах і містах
Звучать слова: «Герої не вмирають!».*

2014 рік

ЗУБЕНКО ВЛАДИСЛАВ ВІТАЛІЙОВИЧ (22.04.1991 – 28.02.2014)

Громадський активіст, учасник Євромайдану. Герой «Небесної Сотні». Герой України.

Владислав відмінно навчався, писав вірші, брав участь в олімпіадах. Займався благодійністю: їздив у дитячі притулки і влаштовував з однодумцями там свята для сиріт, з червоним дипломом закінчив Харківську залізничну академію. З-поміж усіх студентів Владислав вирізнявся високим рівнем національної свідомості.

Влад відчував, що піде з життя рано, він говорив: «Самозбереження — не мета мого життя. Треба все робити максимально швидко. Життя таке коротке. Нічого не можна відкладати на завтра, коли можна зробити це сьогодні».

Влад Зубенко отримав кулю, закриваючи щитом і тілом ноші з пораненим, якого медики виносили сходами до готелю «Україна». Батько не міг додзвонитись Владиславу, на дзвінок відповів незнайомий, сказавши, що Владислава тяжко поранено. В живіт Владислава потрапила куля від АК-74, вона зачепила печінку, нирку, легеню і нервові закінчення хребта, пробивши діафрагму.

З поля бою непритомного хлопця відтягли його побратими і передали в готель «Україна» лікарям. Відвезти його в лікарню можливості не було - швидкі на Майдан не пускали. На допомогу прийшли волонтери. Вони повезли хлопця в Солом'янську клінічну лікарню № 4. Та 28 лютого 2014 року о 16:45 хвилин серце Владислава зупинилось.

В Університеті залізничного транспорту встановлено пам'ятну дошку Владиславу, а 20 лютого 2017 року відкрили аудиторію його імені. Аудиторія 1.415 з новим комп'ютерно-медійним обладнанням призначена для навчання студентів факультету Управління процесами перевезень. На честь Владислава Зубенка перейменовано вулицю в м. Харків (попередня назва - вулиця Тимурівців).

КОТЛЯР ЄВГЕНІЙ МИКОЛАЙОВИЧ (14.04.1980 - 20.02.2014)

Учасник Революції Гідності, герой Небесної Сотні. Загинув від кулі снайпера на вулиці Інститутській у Києві. Герой України.

Народився і виріс в Харкові. Випускник Харківського педагогічного лицю № 4, закінчив Харківський державний технічний університет радіоелектроніки (ХНУРЕ). Останні роки працював промисловим альпіністом.

На київському Євромайдані був з початку грудня 2013 року з невеликими перервами. Перебував у Третій сотні, чергував по ночах на барикаді біля Лядських воріт. 20

лютого під час атаки на Інститутській вулиці із захисту мав тільки спортивний шолом і жестяний щит. Виносив поранених до готелю «Україна». О 9.55 був поранений навиліт в шию, а другою кулею в стегно. Першу допомогу надали в холі готелю «Україна». Від отриманих ран помер по дорозі в лікарню.

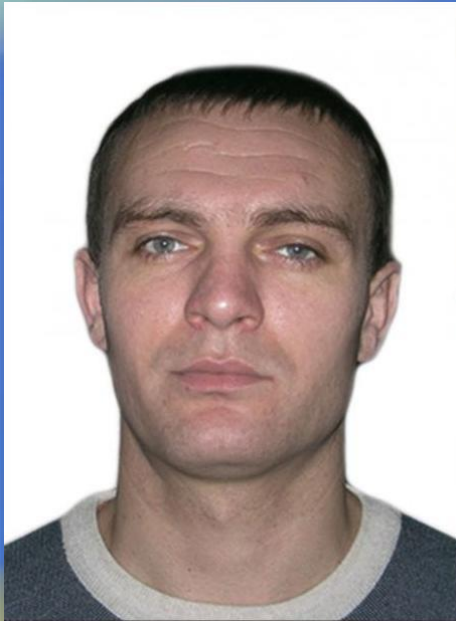
Громадянська панахида відбулася 23 лютого 2014 року в Харкові біля пам'ятника Тарасу Шевченку. У загиблого залишилися батько і молодша сестра.

20 лютого 2018 року в Харківському національному університеті радіоелектроніки пройшов захід на честь Героїв Небесної сотні серед яких був випускник ХНУРЕ, видатний борець за свободу, герой Майдану і активіст Євген Котляр.

Разом з керівництвом Харківської обласної державної адміністрації, ректором університету радіоелектроніки, професором Валерієм Семенцем, спільно зі студентами, родичами загиблих героїв і небайдужими громадянами, відкрита експозиція на честь Євгена в музеї історії ХНУРЕ. У травні 2016 року вул. М.С. Конарева була перейменована на честь героя Небесної сотні, харків'янина, Євгена Котляра.

ВАХОВСЬКИЙ АНДРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ (30.09.1979 - 29.08.2014)

Народився в місті Харкові. З 1985 по 1994 рік навчався в Шарівській загальноосвітній школі I-III ступенів Валківської районної ради Харківської області. Під час навчання в школі був відповідальним, дисциплінованим учнем. Брав активну участь в житті класу, школи. У 1994 році вступив до Есхарівського чоловічого педагогічного ліцею, який закінчив у 1996 році.

У 2001 році проходив строкову службу у Збройних Силах України (м.Київ).

З 2002 року навчався в школі міліції в місті Суми. Після цього поступив на службу в органи внутрішніх справ міста Харкова (спецпідрозділ «Грифон», судова міліція), де працював у період з 2002 по 2005 рік.

З 2005 по 2014 рік працював в охоронному агентстві «Скіф» міста Києва (особистий охоронець). Під час роботи в охоронному агентстві постійно підвищував свій професійний рівень, а саме: додатково здобув кваліфікацію інструктора з рукопашного бою, закінчив курси екстремального водіння, займався парашутним спортом.

У 2006 році одружився, в цьому ж році народилася дочка Аліса.

У 2014 році добровольцем пішов на службу в батальйон «Донбас» Національної гвардії України, брав участь у бойових діях у зоні АТО. Служив у 2-му батальйоні спеціального призначення НГУ «Донбас», мав позивний «Браво».

За офіційними даними загинув вранці 29 серпня 2014 року під час виходу так званим «зеленим» коридором із Іловайського котла.

Указом Президента України від 28 червня 2015 року нагороджений орденом «За мужність» III ступеня "за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі".

ГОНЧАРЕНКО СЕРГІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ (16.07.1991 – 14.06.2014)

«Сергій був молодшеньким і я, старша сестра, доглядала його... Ми разом гралися. Я вчила його читати, рахувати. Ми навіть не сварилися - він своєю посмішкою завжди заспокоював мене». Із спогадів сестри, Альони Комарової (Гончаренко).

Проходив службу у лавах Збройних Сил України в місті Севастополі, зв'язківцем на пункті, що знаходився на Ай-Петрі. Саме тут довелося перемагати себе, бо з дитинства боявся висоти. А потім були стрибки з парашутом..

Був добрим солдатом. Після чотирьох місяців служби одержав направлення на навчання до Харківського університету повітряних сил імені Івана Кожедуба. Після третього курсу, перевівшись на заочне відділення, пішов на контрактну службу в 25- у аеромобільну бригаду. Здійснилась його мрія служити в елітних

десантних військах, де служать справжні чоловіки. Так він став командиром гармати, під його командуванням була обслуга гармати...

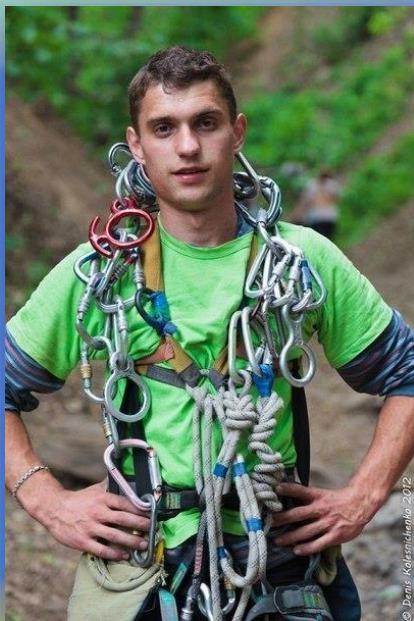
Колись в дитинстві, купаючись в річці, він тонує. Врятував його Руслан Скрипник, який потім став для Сергія взірцем порядності. Саме цей випадок заклав зародки віри в людей, віри в дружбу, порядності.

В його життя прийшло справжнє кохання, яке він так беріг і лелівав. Говорив, що повернеться весною і приведе кохану в дім дружиною....А сталося зовсім по-іншому. Навічно залишився зі своїми друзями...

Загинув 14 червня 2014 р. близько першої години ночі в військово-транспортному літаку Іл-76, який був збитий терористами при заході на посадку в аеропорту Луганська.

Пам'ять Сергія Гончаренка увічнено у його рідному місті Ізюмі: 30 січня 2015 року рішенням міської ради провулок Артема було перейменовано на вулицю Сергія Гончаренка. На фасаді міської гімназії №1, випускником якої був Сергій, відкрито меморіальну дошку.

ДЕЙНКО РУСЛАН ЮРІЙОВИЧ (12.07.1994 – 28.08.2014)

Народився Дейнеко Руслан в Чугуєві. Батько – Дейнеко Юрій Георгійович - працював водієм автобуса, мати – Дейнеко Ауріка Якимівна – медсестрою. Навчався Руслан у Чугуївській школі №1.

Руслан був учасником і призером багатьох міських та обласних змагань в особистому та командному заліку з різних видів спортивного туризму. Підтвердженням цього є багато грамот та дипломів, які дбайливо зберігає мати і до сьогодні. Він мав виконаний норматив 1-го дорослого розряду з пішохідного туризму.

Руслан прийшов до лав Української армії на контракт у 2013 році. Спершу він потрапив до піхоти, потім його перевели до військової частини А-0501 92-ої механізованої бригади старшим солдатом, навідником САУ.

Загинув Руслан у бою, на під'їзді до Іловайська.

В ніч з 27 на 28 серпня 2014 року батальйонно-тактична група 92-ї ОМБР потрапила у засідку. Спочатку о 19:45 розпочався мінометний обстріл колони. Коли почали розвантажувати зброю, колону накрили вогнем з «Градів», практично відразу було знищено три самохідних артилерійських установки. На одній із них старшим навідником служив Руслан Дейнеко. Під час цих обстрілів він і був смертельно поранений. Пізніше тіло Руслана знайшли на полі між с. Новокатеринівка та с. Ленінське Старобешівського району Донецької області у вересні 2014 року. «...Поранення 20-річного навідника Руслана Дейнеко виявилось несумісним з життям. Евакуювати тіло не було можливості, оскільки обстріли ворожої артилерії не тільки не припинилися, але і посилювалися так, що незабаром була знищена майже вся техніка 92-ї бригади», - написала прес-служба 92-ї бригади ЗСУ в Facebook. З батареї Царіка В.С. не повернувся з-під Іловайська тільки Руслан Дейнеко, наймолодший герой-воїн, життя якого зупинилось в полях на Донеччині.

Більше чотирьох років Дейнеко також значився зниклим безвісти. Рідні та близькі шукали Руслана, сподіваючись, що знайдуть його серед живих. Мати Ауріка відмовлялася вірити в смерть сина. Ще у 2014-му році вона здала тест ДНК, прийшов висновок: зразки не збігаються. Потім уже, у 2018-му році, батько повторно здав тест ДНК, який і підтвердився. Загиблий Руслан був похований як невідомий солдат під Запоріжжям.

Перепоховання відбулось 06.03.2019 року на Чугуївському кладовищі № 5.

6 грудня 2020 року, Указом Президента України № 537/2020, — за особисті заслуги у зміцненні обороноздатності Української держави, мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, зразкове виконання військового обов'язку, — нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

ЗАГРЕБЕЛЬНИЙ ЮРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ (16.10.1983 – 29.10.2014)

Народився у м. Куп'янську Харківської області. В 1990- 1993 роках навчався в загальноосвітній школі №6 м. Куп'янська, в 1993-2000 роках навчався в загальноосвітній школі № 4 міста Куп'янська.

Після закінчення навчання у Харківському військовому університеті Загребельному Юрію було присвоєне військове звання лейтенант, і він був призначений на посаду командира взводу радіолокаційної розвідки батареї управління зенітно-ракетного артилерійського дивізіону.

У подальшому лейтенант проходив військову службу в Криму в складі 36-ої окремої механізованої бригади берегової оборони. Після анексії РФ території Криму патріот України майор Загребельний Ю.О. залишився вірним військовій присязі, яку він дав народу України, і продовжив військову службу в складі 36-ої окремої механізованої бригади берегової оборони, яка була передислокована в місто Миколаїв.

17 вересня 2014 року майор Загребельний Ю.О. був направлений у службове відрядження до зони АТО. Мав позивний «Новатор». 29 жовтня 2014 року під час виконання бойового завдання в районі села Талаківка Маріупольського району загинув у результаті артилерійського обстрілу з боку російських військ, під час наради в штабі від прямого попадання в нього снаряду установки «Град». Того дня терористи влаштували один із найпотужніших обстрілів Маріуполя за весь час оборони міста. Вогнем із «Градів» накрило морських піхотинців. Внаслідок цього майор морської піхоти Загребельний Юрій загинув, а троє його бойових побратимів отримали поранення.

Указом Президента України № 144/2015 від 14 березня 2015 року, "за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України", нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Отримав звання підполковник (посмертно).

У жовтні 2015-го у Куп'янській ЗОШ № 4 встановлено пам'ятну дошку на честь випускника Юрія Загребельного.

КОЛОДІЙ СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ (04.02.1981 – 28.09.2014)

Колодій Сергій Володимирович народився у м. Харкові. Навчався та закінчив Пересічанську загальноосвітню школу I-III ступенів. Успішно закінчив Харківський інститут танкових військ, отримавши спеціальність інженера-механіка, офіцера управління тактичного рівня. Військову службу проходив у 93-ій Дніпропетровській окремій механізованій бригаді (с.Черкаське).

Наприкінці липня 2014 р. Колодія Сергія Володимировича було призначено на посаду командира 5 механізованої роти 2 механізованого батальйону 93 бригади і фактично одразу було отримано бойове завдання – штурмом звільнити м. Авдіївку від терористичних формувань і закріпитися на його околиці у бік м. Донецька.

Після перегрупування сил роти та ремонту наявної техніки 4 серпня 2014 р. підрозділ, очолюваний капітаном Колодієм, вирушив до міжнародного аеропорту м. Донецька, де у процесі ротації змінив воїнів 72-ї механізованої бригади.

У процесі оборони аеропорту Колодій С.В. неодноразово особисто виїздив на небезпечні напрямки і сприяв відбиттю атак ворога. Так сталося і в його останньому бою, коли на позиції українських воїнів пішли ворожі танки і піхота. У критичний момент бою капітан Колодій С.В. отримав наказ висунутися на передній край на БМП-2, де у взаємодії з танками відбити атаку. Особисто зайнявши місце механіка-водія БМП-2, Сергій Володимирович повів машину в бій, вміло та грамотно керував нею, але постріл з ворожого танку трагічно обірвав його життя...

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, указом Президента України від 6 жовтня 2014 р. капітана Колодія С.В. було нагороджено вищою військовою нагородою України – Орденом Богдана Хмельницького (посмертно).

Указом Президента України від 23 серпня 2016 року № 350/2016 за особисту мужність, героїзм, вірність військовій присязі, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України капітану Сергію Колодію присвоєно звання Герой України та нагороджено орденом «Золота Зірка» (посмертно).

ЛАВРЕНКО ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ (09.03.1983 – 21.07.2014)

Капітан, командир танкової роти 93-ї окремої механізованої бригади.

Після закінчення 11 класу загальноосвітньої школи I-III ступенів № 7 міста Лозової, вступив до Харківського інституту танкових військ, який закінчив у 2005 році.

21 липня 2014 року танкова рота капітана Лавренка разом з механізованим взводом вела бій по захопленню та знищенню блокпосту терористів в районі села Піски Ясинуватського району Донецької області. Знищення цього опорного пункту дозволило б Збройним Силам України закріпитися в селі Піски і тим самим розірвати кільце оточення навколо підрозділів, які захищали Донецький аеропорт.

Завдяки героїчним та сміливим діям екіпажу танку капітана Лавренка, вдалося не допустити контратаки елітного підрозділу терористів, що дало змогу підрозділу батальйонної тактичної групи 93-ї окремої механізованої бригади закріпитись в районі села Піски, завдяки

чому було знято оточення підрозділів, які захищали Донецький аеропорт.

Указом Президента України від 23 серпня 2016 року № 350/2016 за особисту мужність, героїзм, вірність військовій присязі, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України капітану Сергію Колодію присвоєно звання Герой України та нагороджено орденом «Золота Зірка» (посмертно). Також нагороджений Орденом Богдана Хмельницького III ступеня (4 червня 2015 року посмертно) - «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі».

“Укрпошта” випустила конверти з героїчним танкістом 93 ОМБР Лавренком, загиблим у бою під Пісками. 13 жовтня 2015 року у місті Лозова на фасаді будівлі загальноосвітньої школи № 7, де навчався Олександр Лавренко, йому відкрито меморіальну дошку.

29 серпня 2020 року у Харкові відкрили пам'ятники Героям України Сергію Колодію та Олександрю Лавренку. Погруддя встановили на території Військового інституту танкових військ НТУ «ХПІ», випускниками якого були загиблі.

НІКОЛЕНКО АНАТОЛІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ (15.07.1960 – 20.08.2014)

Народився у Харкові. Служив у зоні АТО кулеметником 2-го батальйону спеціального призначення НГУ «Донбас». Учасник бойових дій в Афганістані. Солдатом Радянської армії у грудні 1979 року входив на територію ДРА через перевали Паміру у складі 860-го окремого мотострілецького полку 40-ї армії, у якому обіймав посаду механіка-водія. Проходив службу в афганському місті Файзабад до травня 1981 року. Останнім часом працював охоронцем. У травні 2014 року став до лав батальйону «Донбас», уклавши контракт про проходження служби у військовому резерві Національної гвардії України. 54-річний Анатолій Володимирович дивував побратимів чудовою фізичною формою – постійно підтримував її, займаючись спортом. Однополчани згадували про нього: «Він не хизувався своїм бойовим досвідом. Просто завжди був спокійний, виважений, дуже надійний – одразу було видно «обстріляного» бійця «старого гарту»...20

серпня 2014 року мікроавтобус «Тойота», на якому з Іловайська вивозили поранених (за свідченням офіцера з позивним «Дантист», у машині перебували 8 бійців батальйону «Донбас» та військовослужбовець ЗСУ) в районі с. Грабське Амросіївського району Донецької області потрапив у засідку, влаштовану двома взводами регулярних військ Російської Федерації. В цьому бою загинуло декілька бійців, а «Карат», діставши тяжке поранення підірвав ручною гранатою себе та кількох росіян, які намагалися захопити його у полон (завдяки цьому уцілілі воїни зуміли відірватися від ворога і дістатися своїх військ). У Ніколенка А.В. залишився 18-річний син. Ніколенко А.В. похований у Харкові на 18 кладовищі (10-й квартал).

Указом Президента України № 892/2014 від 27 листопада 2014 р., "за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі", нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

1 липня 2015 року на честь Анатолія Ніколенка його позивним («Карат») названо один із танків танкової роти 46-го батальйону ЗСУ «Донбас-Україна».

У м. Попасній Луганської області вулицю Піонерську перейменували на вулицю Анатолія Ніколенка.

РОМАНЦОВ ІГОР СЕРГІЙОВИЧ (15.02.1982 – 27.08.2014)

Майор Збройних Сил України, Романцов Ігор Сергійович, народився у селі Волохівка Вовчанського району.

Ігор зростав веселим, допитливим, життєрадісним хлопчиною, мав романтичну натуру, любив читати книжки.

В школі навчався добре, брав активну участь у позакласних та загальношкільних заходах, різноманітних конкурсах, займав призові місця на предметних районних олімпіадах. Закінчив 11 класів у 1999 році зі срібною медаллю. У дитинстві хлопчик любив тварин і мріяв стати ветеринаром. Але, слухаючи розповіді дядька про військову службу, вирішив продовжити його справу – став військовослужбовцем.

Загинув 28 серпня 2014-го поміж селами Новозар'ївка та Войкове, де був у складі ротно-тактичної групи в Іловайському котлі. Група була обстріляна російською артилерією та ДРГ.

Вдома лишилися батько, дружина, син 2009 р.н.

16 вересня 2014-го тіло Ігоря Романцова ексгумовано та привезено до Запоріжжя пошуковою місією «Експедиція-200» («Чорний тюльпан»). Ідентифікований за тестом ДНК; похований 21 лютого 2015-го у Волохівці.

25 березня 2015 за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі під час російсько-української війни, нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно)

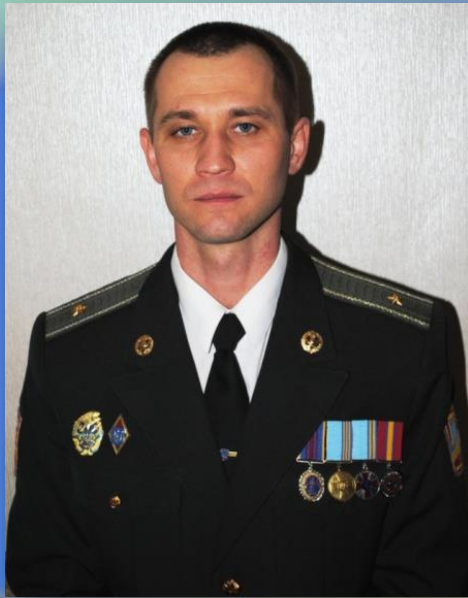
23 березня 2015 року нагороджений відзнакою «Народний Герой України» (посмертно).

7 травня 2015-го у Волохівському навчально-виробничому ліцеї урочисто відкрито пам'ятну дошку на честь учня НВК, захисника України, Романцова Ігоря.

2015 рік

КОВБАСА ОЛЕГ ВІКТОРОВИЧ (25.03.1976 – 05.04.2015)

Майор Ковбаса Олег Вікторович – учасник антитерористичної операції на сході України, нагороджений медалями: «15 років Збройним Силам України», «За сумлінну службу III ступеня», «За сумлінну службу II ступеня», «За оборону рідної країни».

Народився у місті Рубіжне Луганської області. З юних років визначився зі своєю майбутньою професією – захищати свою країну, стати справжнім офіцером. Пройшовши строкову службу в Національній Гвардії України (місто Львів), він вступив до Харківського інституту Національної Гвардії України, по закінченню якого був направлений в 92-у окрему механізовану бригаду, дислоковану в Чугуєві Харківської області. Був командиром взводу, командиром розвідувального взводу механізованого батальйону і вже у 2011 році став заступником начальника штабу бригади.

3 грудня 2014 року військовослужбовці розташувалися біля міста Щастя Луганської області. Військовослужбовці знаходилися в постійній бойовій готовності, щогодини чекаючи нового штурму. За час керівництва обороною стратегічно важливого об'єкта (мосту біля міста Щастя) не загинув жодний з підлеглих Олега Вікторовича.

А 5 квітня 2015 року близько 10 години по мосту, що веде до міста Щастя, невстановленими особами було зроблено постріл керованим реактивним снарядом з лазерним прицілом ПТУР, який потрапив у мінну огорожу. Міни ТМ-62 здетонували в той час, коли проїжджав автомобіль з українськими військовослужбовцями, де був Ковбаса О.В. Разом з ним загинуло ще 3 бійців. Поховали Ковбасу О.В. у смт Борова. 14 жовтня 2015 в смт Борова, на стіні будинку по провулку Миру, 3, де мешкав Олег Ковбаса, встановлено меморіальну дошку на його честь.

Рішенням Переможненської сільської ради вулиця Першотравнева в с. Перемога Глухівського району перейменована на вулицю Олега Ковбаси.

ЛИТВИНЕНКО ЮРІЙ ЮРІЙОВИЧ (28.09.1979 – 16.12.2015)

Народився 1979 року в селі Пащенівка Коломацького району. Коли йому було 3 роки, загинув батько, родина переїздить до Харкова. Закінчив Харківську ЗОШ № 63, 2001-го — з відзнакою юридичний факультет Харківського національного педагогічного університету імені Г. Сковороди. 2007 року закінчив економічний факультет того ж вузу, здобувши ступінь магістра. Протягом 2001—2002 років проходив строкову службу у Збройних Силах України, отримав 2 подяки від міністра оборони. Демобілізувавшись, працював у службі безпеки «Кредитпромбанку», згодом працював керівником служби безпеки банку «Дніпрокредит», по тому — Земельного банку. Останнім часом працював в банку «Базис», звідки був звільнений у зв'язку з ліквідацією банку.

Добровільно пішов до військкомату та попросив його призвати на фронт. 2 лютого 2015-го розпочалася його перепідготовка на військово-юридичному факультеті Харківського юридичного національного університету. 13 березня відбув до місця призначення — у 17-й батальйон 57-ї бригади; лейтенант юстиції, заступник командира з правових питань. 16 грудня 2015 під час виконання бойового завдання потрапив під обстріл, зазнав контузії, стався обширний інфаркт. Вісім годин боровся Юрій за життя. Помер уночі в госпіталі міста Торецьк.

Похований в селі Шелестове Коломацького району.

Без Юрія лишилися мама Наталія Левченко, дружина, донька 2008 р.н..

Указом Президента України № 132/2016 від 8 квітня 2016 року, "за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі", нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

2016 року відкрито меморіальну аудиторію на честь полеглих випускників Харківського педагогічного університету імені Г. С. Сковороди: Юрія Литвиненка, Андрія Ваховського та Святослава Горбенка.

21 березня 2017 року відкрито пам'ятну дошку Юрію Литвиненку у фое Шелестівської ЗОШ.

ФЕДОРЧЕНКО ВАДИМ ОЛЕКСАНДРОВИЧ (26.12.1994 – 09.05.2015)

Вадим Федорченко народився 26 грудня 1994 року у с. Павлівка Близнюківського району. Закінчив Верхньосамарську загальноосвітню школу I-III ступенів у сусідньому селі. 2012 року вступив на навчання до Лозівського ліцею, за фахом рихтувальник кузовів та електрозварник. Того ж року був зарахований на заочне відділення Лозівського автодорожнього коледжу, факультет «Ремонт двигунів». 14 жовтня 2013 року був призваний на строкову військову службу, та вже під час війни, 3 серпня 2014 року, підписав контракт до кінця особливого періоду. Старший солдат, водій 101-ї окремої бригади охорони ГШ, в/ч А0139, м. Київ. Проходив службу в Краматорську, а з 2 грудня 2014 року – в Дебальцевому. 9 лютого 2015 року о 8:00 з території

базового табору штабу сектору «С» в складі колони вантажних автомобілів виїхав на автомобілі КАМАЗ 4310 («Шайтан», військовий номер 0391 А1) разом зі старшим машини майором Микитою Недоводієвим. Автомобіль рухався за маршрутом Дебальцеве – Артемівськ – Краматорськ – Ізюм – Харків по шини до БТРів. На ділянці траси Дебальцеве – Артемівськ, у верхній частині «дебальцівського виступу» біля села Логвинове колона потрапила у засідку диверсійно-розвідувальної групи і була знищена потужним вогнем з артилерії та стрілецької зброї противника. З того часу старший солдат Федорченко вважався зниклим безвісти. Наприкінці липня 2019 року за допомогою молекулярно-генетичного порівняльного аналізу було встановлено, що одне з тіл військовослужбовців, вивезених 13 березня 2015 року з району Дебальцевого, не ідентифікованих та похованих на Краснопільському кладовищі міста Дніпро, належить саме Вадиму Федорченку. 14 вересня 2019 року воїна перепоховали у рідному селі.

Указом Президента України № 804/2019 від 5 листопада 2019 року, "за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України", нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений медаллю УПЦ КП «За жертвність і любов до України» (посмертно).

У 2020 році на фасаді Комунального закладу «Верхньосамарський ліцей Близнюківської селищної ради Лозівського району Харківської області» відкрито меморіальну дошку на честь Федорченка Вадима.

ЧЕПЕЛЕНКО ОЛЕГ ОЛЕКСАНДРОВИЧ («ХАКЕР») (29.05.1987–07.08.2015)

Народився 29 травня 1987 року в селі Лукашівка Близнюківського району Харківської області. У 2004 році закінчив загальноосвітню школу села Лукашівка, у 2009 році – Слов'янський державний педагогічний університет (з 2011 року – Донбаський державний педагогічний університет) за спеціальністю «Педагогіка і методика середньої освіти. Трудове навчання та інформатика».

Мешкав у селі Лукашівка. З серпня 2009 року працював вчителем інформатики і праці в загальноосвітній школі села Лукашівка.

У 2014 році мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив снайпером роти снайперів 92-ї окремої механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А0501, село Башкирівка Чугуївського району Харківської області).

З жовтня 2014 року брав участь в антитерористичній операції на сході України. Позивний «Хакер».

7 серпня 2015 року під час виконання бойового завдання в районі села Трьохізбенка Новоайдарського району Луганської області, троє військових, серед яких був старший солдат Чепеленко, у результаті бойового зіткнення потрапили в полон. Коли полонених зі зв'язаними руками вели через мінне поле, Олег Чепеленко звалив терориста, підірвав себе та його на «розтяжці» разом з іншими російськими бойовиками. Внаслідок вибуху загинули старший солдат О.О.Чепеленко, прапорщик М.В.Стоцький та два терориста.

12 серпня 2015 року похований на кладовищі села Лукашівка Близнюківського району Харківської області.

Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (05.10.2015; посмертно), відзнакою «Народний Герой України» (19.09.2015; посмертно).

6 травня 2016 року в селі Лукашівка на будівлі загальноосвітньої школи, де навчався і працював Герой, відкрито меморіальну дошку. Його ім'ям названо загальноосвітню школу села Лукашівка.

2016 рік

АЛІМОВ РУСЛАН МИКОЛАЙОВИЧ (25.11.1975 – 01.01.2016)

Українська нація породила сотні тисяч героїв, котрі в різні часи боролися за краще майбутнє і віддавали своє життя за незалежність Української держави. Одним із таких героїв став і 40-річний Алімов Руслан Миколайович з Краснокутського району. І велике горе, яке у перший день Нового 2016, року прийшло в сім'ю Алімових, сьогодні переживає чи не кожен краснокутчанин.

Народився та виріс Алімов Руслан в с. Олексіївка. Тут закінчив у 1990 році місцеву школу і вступив до Краснокутського СПТУ-62, яке закінчив у 1992 році, здобувши професію тракториста.

Улітку 2015 року Руслан був призваний Богодухівським об'єднаним міським комісаріатом Харківської області на

військову службу за призовом під час мобілізації на особливий період. Служив у станиці Луганській механіком- радіотелефоністом 2-го відділення взводу зв'язку 3-го механізованого батальйону військової частини В 0095.

Виконуючи бойове завдання 01 січня 2016 року, Руслан Алімов загинув у бою за нашу Батьківщину, виявивши стійкість і мужність. Це сталося в районі населеного пункту м. Луганськ. Удома ж у Героя залишилося четверо дітей та дружина. Ховали Руслана Миколайовича 09 січня 2016 року на Дублянському кладовищі в с. Олексіївка. Солдата відспівали у Свято-Покровському храмі с. Дублянка (настоятель храму протоієрей Віталій Бердо). Проводжати загиблого в останню путь прийшло дуже багато людей: односельці, жителі сусідніх сіл, розділяючи горе разом з рідними героя.

В Олексіївському ліцеї Краснокутської селищної ради Богодухівського району Харківської області створено куточок пам'яті Алімова Руслана.

КОЗОРОЗ ЛЕОНІД ЕДУАРДОВИЧ (19.12.1993 – 02.02.2016)

Народився 19 грудня 1993 р. у в селі Панютині Лозівського району (Харківська область), закінчив Панютинську ЗОШ № 1.

У часі війни — солдат, 96-та зенітна ракетна бригада, номер обслуги. Брав участь у боях з 2014 року. В подальшому підписав контракт, знову пішов на схід захищати Україну. Воював за Донецький аеропорт у складі зведеного загону ВПС «Дика качка».

2 лютого 2016-го пополудні під час патрулювання території поблизу селища Спірне Артемівського району військовики помітили рух за кілька сотень метрів від себе. Рухаючись в тому напрямі, військові зняли одну розтяжку. Нікого не виявивши, вояки повернули назад й на тому самому шляху підірвалися на розтяжці. Загинув сержант Геннадій Самусь, ще 4 поранених доставлені до шпиталю у Сватове. Леонід помер 3 лютого у шпиталі міста Сватове від мінно-вибухових травм.

Без Леоніда лишилися мама, брат у Панютиному, дружина з 2-місячним сином у Києві.

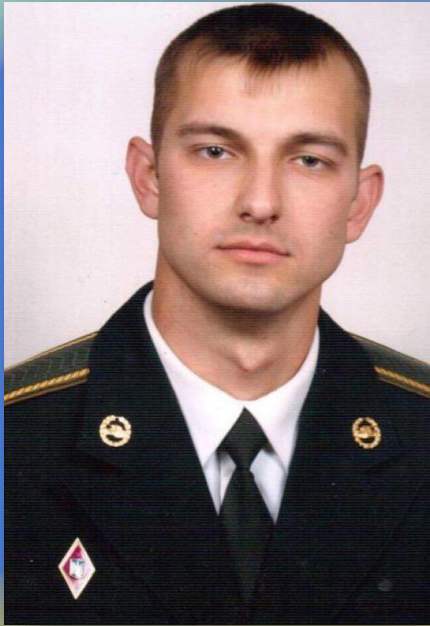
4 лютого 2016 року похований в селі Краснопілля Коропського району з військовими почеснями.

Указом Президента України № 132/2016 від 8 квітня 2016 року, "за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі", нагороджений орденом "За мужність" III ступеня (посмертно)

2 лютого 2017 року у Панютинській ЗОШ № 1 відкрито меморіальну дошку Леоніду Козорозу.

ЛОБОВ СЕРГІЙ МИКОЛАЙОВИЧ (13.06.1988 – 18.06.2016)

Лобов Сергій Миколайович народився в с.Плисове Лозівського району Харківської області. У 1991 році сім'я переїхала до Харкова.

У 1994 році Сергій пішов до першого класу Харківської школи №82, яку закінчив у 2005 році на відмінно.

У цьому ж році він вступив до Харківського інституту танкових військ. У 2010 році закінчив навчання в інституті, отримав звання молодшого лейтенанта та був направлений для проходження військової служби до 93 бригади 74 розвідувального батальйону селища Черкаське Дніпропетровської області.

При проходженні служби отримав звання лейтенанта, а згодом - капітана. Був заступником, пізніше командиром роти глибинної розвідки.

Службу в зоні АТО розпочав у квітні 2014 року, пройшовши «гарячі» точки: Савур-могили, Донецький аеропорт, Піски, Іловайськ. Отримував нагороди. У січні 2016 отримав звання майора.

У червні 2016 року майор Лобов Сергій Миколайович загинув при виконанні бойового завдання поблизу с.Луганське Бахмутського району Донецької області.

Указом Президента України № 310/2016 від 23 липня 2016 року, "за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі", нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Меморіальна дошка випускнику Сергію Лобову, який загинув у зоні АТО, була відкрита 11 жовтня 2017 року на фасаді Харківської гімназії №82 (пр. Героїв Сталінграда, 171-б).

МИСЛА МИРОСЛАВ ІВАНОВИЧ (04.07.1992 – 02.10.2016)

Народився Мирослав Мисла у селі Приборжавське Іршавського району Закарпатської області. Згодом сім'я переїхала на Харківщину.

У 2009 році закінчив Волохів'ярський НВК, того ж року вступив на історичний факультет до Харківського національного університету імені Каразіна за спеціальністю «Викладач історії України та суспільно-політичних наук», який закінчив у 2013-му. В Харкові долучився до націоналістичного руху.

Мирослав Мисла – член ВО «Свобода» з 2011 року, один з очільників ВГО «Сокіл» (ідеологічний референт), де перебував у харківському осередку.

Активний учасник Революції Гідності, під час якої був спеціальним кореспондентом радіо «Голос

Свободи».

З перших днів війни добровольцем вирушив на Схід у складі батальйону МВС особливого призначення «Січ». Мирослав Мисла обороняв Піски під Донецьком. З весни 2015 року служив у Збройних Силах України, в «Карпатській Січі», 93 ОМБр.

2 жовтня 2016 загинув поблизу села Кримське Луганської області від чисельних вогнепальних поранень під час мінометного обстрілу. Похований у селі Волохів Яр Чугуївського району Харківщини, де мешкає його мати Наталя Іванівна.

У січні 2017 року відкрито меморіальну дошку, присвячену пам'яті студентів і випускників Харківського національного університету імені Каразіна, які загинули у зоні проведення АТО. На дошці висічені імена загиблих, серед яких і ім'я Мирослава Мисли.

2 жовтня 2017 року у Волохово-Ярському НВК в присутності матері бійця відкрили меморіальну дошку загиблому в АТО випускнику цього навчального закладу Мирославі Мислі.

2017 рік

КОЧУБЕЙ ДЕНИС МИКОЛАЙОВИЧ (27.06.1997 – 09.05.2017)

Народився 1997 року в селі Криштопівка на півдні Харківщини. Батько — тракторист, мати — завідувачка ПСП «Тернівка». По закінченні 9-го класу місцевої школи продовжив навчання у професійно-технічному училищі сільськогосподарського напрямку в смт Юріївка на Дніпропетровщині.

Під час російської збройної агресії проти України 15 вересня 2016 року вступив на військову службу за контрактом. Пройшов підготовку в 169-му навчальному центрі «Десна».

Солдат, навідник-оператор 53-ї окремої механізованої бригади, військова частина А0536, м. Северодонецьк, Луганська область. На початку квітня 2017 року у складі свого підрозділу направлений на територію проведення антитерористичної операції, виконував завдання на Світлодарській дузі.

9 травня 2017 року загинув на бойовому чергуванні від кулі снайпера під час обстрілу позиції бригади поблизу смт Луганське. Пораненого бійця намагались врятувати, але не встигли довести до лікувального закладу.

Похований 11 травня на кладовищі рідного села Криштопівки.

Залишились батьки Анжела Миколаївна і Микола Олександрович та молодша сестра.

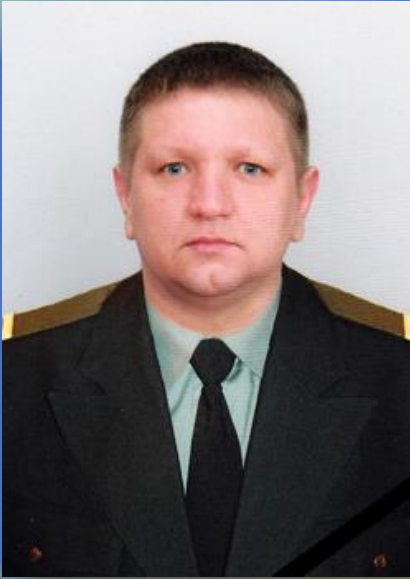
Указом Президента України № 42/2018 від 26 лютого 2018 року, за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, зразкове виконання військового обов'язку, нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

8 травня 2018 року на фасаді Комунального закладу «Криштопівський ліцей Близнюківської селищної ради Лозівського району Харківської області» відкрито меморіальну дошку на честь Кочубея Дениса Миколайовича.

КУРБАТОВ СТАНІСЛАВ ВІКТОРОВИЧ

(30.06.1980 – 02.11.2017)

Курбатов Станіслав Вікторович – водій-санітар 1-го протитанкового відділення взводу вогневої підтримки спеціального призначення батальйону спеціального призначення «Донбас» 15-го окремого полку Східного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України, старший солдат.

У травні 2017 року вступив на військову службу за контрактом до лав Національної гвардії України. Служив водієм-санітаром 1-го протитанкового відділення взводу вогневої підтримки спеціального призначення батальйону спеціального призначення «Донбас» 15-го окремого полку Східного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України (військова частина 3035, місто Слов'янськ Донецької області).

З 2017 року брав участь в антитерористичній операції на сході України. Ніс службу на блокпостах, здійснював прикриття позицій, забезпечував перевезення поранених, неодноразово діяв на лінії зіткнення. Позивний «Адвокат».

1 листопада 2017 року розвідувальна група, до складу якої входив старший солдат Станіслав Курбатов, виконувала службово-бойове завдання у районі міста Мар'їнка Донецької області, висунувшись вглиб окупованої території. Близько 11.30 під час подолання мінно-вибухових загороджень спрацювала протипіхотна міна. Внаслідок вибуху старший солдат Станіслав Курбатов дістав тяжку мінно-вибухову травму та численні осколкові поранення. У важкому стані нацгвардійця евакуювали до військово-медичного госпіталю міста Покровськ Донецької області, де його прооперували. Після проведеної операції старшого солдата Станіслава Курбатова гелікоптером доставили до військового мобільного госпіталю №61 в місті Маріуполь Донецької області. Лікарі боролися за життя нацгвардійця, проте їх зусилля виявилися марними. 2 листопада 2017 року Станіслав Курбатов помер під час реанімаційних заходів.

Указом Президента України № 12/2018 від 22 січня 2018 року «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, зразкового виконання військового обов'язку» — нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

20 лютого 2019 року в Ізюмській школі № 2 відкрито меморіальну дошку Станіславу Курбатову.

МАСЛОВ АНДРІЙ ВІКТОРОВИЧ («ФУТБОЛІСТ») (21.05.1987 – 21.05.2017)

Починав займатися футболом у Харкові у школах «Світанок», «УФК-Олімпік», з якими брав участь у юнацьких чемпіонатах України різних вікових груп. У сезоні 2003—2004 років потрапив до школи донецького «Металурга», проте за основну команду у дорослих чемпіонатах України не зіграв жодного матчу. У першому своєму сезоні 2003—2004 років провів 3 матчі за фарм-клуб донеччан «Металург-2» у другій лізі. Наступного сезону двічі грав за клуб у турнірі дублерів.

Сезон 2005—2006 провів у ФК «Харків-2», за основний склад якого в другій лізі зіграв 10 матчів і 13 матчів за дубль. Наступні 2 сезони виступав за «Гірник-спорт» з Комсомольська, зігравши протягом 2 сезонів у другій лізі 34 матчі та забивши 2 голи. Першим голом Андрія Маслова на професійному рівні став м'яч у ворота маріупольського «Іллічівця-2». 2007 року дебютував у Кубку України.

Свій останній сезон 2008—2009 років провів у мелітопольському «Олкомі», де провів 8 поєдинків, після чого на професійному рівні більше не виступав. За свою професійну кар'єру загалом зіграв 74 матчі та відзначився 2 голами.

2015 року вступив до лав батальйону «Донбас», де служив спочатку солдатом, пізніше командиром 2-го взводу 1-ї штурмової роти. У жовтні 2016 перейшов до 58 ОМБр, у травні 2017 — до 72 ОМБр. Останнім місцем служби Маслова була 24 ОМБр, де з квітня 2018 року він був командиром протидиверсійної групи 2-го батальйону бригади. Через своє спортивне минуле взяв позивний «Футболіст».

Вранці 21 травня 2018 року група Маслова вступила у бій проти групи бойовиків ДНР з 10 осіб на околиці селища Південне Торецької міської ради. У ході бою Андрій Маслов та його побратим Вячеслав Куцмай загинули, інші 4 українських бійців зазнали поранень.

Залишились дружина і дитина.

Указом Президента України від 23 серпня 2018 року № 239/2018, за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

7 грудня 2018 року у Новопокровському навчально-виховному комплексі Чугуївського району відбулося відкриття двох пам'ятних знаків вихованцям закладу – Андрію Маслову та Сергію Шевченку.

ШЕВЧЕНКО СЕРГІЙ ПАВЛОВИЧ («ШЕВА») (18.05.1974 – 23.11.2017)

Народився 1974 року в селі Новопокровка (Чугуївський район, Харківська область); закінчив Новопокровську школу. 13 років відпрацював — до 2009-го — на Новопокровському комбінаті хлібопродуктів.

На початку війни добровольцем пішов на фронт, воював у складі розвідвзводу 1-го батальйону 92-ї бригади, у БСП «Донбас», зумів вийти з Дебальцевого в лютому 2015 року. Перейшов на військову службу за контрактом до 16-го батальйону; солдат, гранатометник 3-ї роти «Донбас».

З другою дружиною познайомився, коли прийшов у відпустку в лютому 2015-го. За рік ще кілька разів приходив у відпустку, в 2016 році зазнав поранення: у Щасті зачепив розтяжку. Лікувався в Пущі-Водиці. Розписався 6 червня 2017 року в Чугуєві під час відпустки. Розірвав контракт 17 жовтня, побув місяць вдома, а вже 16 листопада знову пішов на фронт.

23 листопада 2017 року загинув у ході восьмигодинного бойового зіткнення в районі Бахмутської траси — від поранень у груди (вище бронежилету) — бої по лінії село Кримське (Новоайдарський район) — окуповане смт Сентянівка. Тоді ж загинули старший лейтенант Олександр Тюменцев, сержант Олександр Сухінін, молодший сержант Денис Кривенко, один військовий із числа поранених потрапив у полон; одного із загиблих було евакуйовано одразу після бою, ще три тіла терористи передали українським ветеранам Афганістану 25 листопада на мосту біля міста Щастя.

29 листопада 2017 похований на кладовищі № 18 Харкова, Алея Слави.

Без Сергія лишились мама, брат, дружина Альона та троє дітей.

Указом Президента України № 42/2018 від 26 лютого 2018 року «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, зразкового виконання військового обов'язку» — нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

7 грудня 2018 року у Новопокровському навчально-виховному комплексі відбулося відкриття двох пам'ятних знаків вихованцям закладу — Андрію Маслову та Сергію Шевченку.

2018 рік

ГУСЕЙНОВ ВЛАДИСЛАВ ТОФІКОВИЧ («ШВЕД») (07.05.1983 – 28.06.2018)

Владислав Тофікович Гусейнов (позивний «Швед») народився 7 травня 1983 року в місті Первомайський Харківської області.

Молодший сержант, військовослужбовець 92-ї окремої механізованої бригади.

Добровольці, які воювали пліч-о-пліч з ним у попередніх ротаціях, згадують: «Це був відважний та сміливий Воїн. Саме Воїн з великої літери. Завжди координував дії наших бійців під час бою. Завжди усміхнений та веселий. Наші хлопці неодноразово тріли ворогів о 6 ранку, вмикаючи через гучномовець гімн України на позиціях у місті Мар'їнка». «Він був хорошим воїном і справжнім другом, і дуже позитивною людиною. Людина-веселун, в будь-якій ситуації він завжди знаходив сили жартувати, щоб підтримувати настрій бойових побратимів - так згадують про Владислава друзі по зброї. А ще Владислав був справжнім патріотом України. "За Україну - до кінця!" Таким було його гасло. І свій шлях боротьби за Україну він пройшов з честю і до кінця»

Увечері 28 червня 2018 року, після завершення робіт на Донецькій фільтрувальній станції, ворог відкрив по ній вогонь з автоматичних гранатометів та великокаліберних кулеметів. Для припинення обстрілу вогонь у відповідь відкрили підрозділи бойової охорони. Під час цього бою молодший сержант В. Гусейнов, який разом зі своїми побратимами утримував позицію бойової охорони попереду підрозділів ЗСУ, загинув від вогнепального поранення в голову, завданого ворожим снайпером.

Указом Президента України № 239/2018 від 23 серпня 2018 року, "за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України", нагороджений орденом "За мужність" III ступеня (посмертно). Орден батькам загиблого героя був вручений військовим комісаром Дмитром Трояном 1 листопада 2018 року.

У місті Первомайський на фасаді будинку, де мешкав Владислав Гусейнов, встановлено меморіальну дошку на його честь.

ШИРОКИЙ ГЕННАДІЙ В'ЯЧЕСЛАВОВИЧ («ОДЕСА») (15.08.1969 – 19.04.2018)

Геннадій В'ячеславович Широкий – старший солдат Збройних Сил України, учасник російсько-української війни.

Народився 1969 року в селі Московка (Куп'янський район, Харківська область).

В часі війни — старший солдат, водій 3-го батальйону 25-ї бригади — 29 сервня 2016 року призваний за мобілізацією. Відслужив понад рік у 25-й бригаді водієм роти МТЗ – в районі Попасної та на Світлодарській дузі. Після демобілізації повернувся додому, у серпні 2017 року брав участь у зборах резервістів на полігоні «Широкий Лан», на початку зими підписав контракт.

24 грудня 2017 року зазнав важких осколкових поранень внаслідок обстрілу в промзоні міста Авдіївка. Переніс 2 операції в Харківському шпиталі, перебував у комі.

20 квітня 2018-го помер у Головному військовому госпіталі міста Київ, так і не прийшовши до свідомості.

24 квітня 2018 року похований в місті Вільногірськ. Без В'ячеслава лишилися батьки та брат.

Указом Президента України № 47/2019 від 28 лютого 2019 року «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, зразкового виконання військового обов'язку» — нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

10 жовтня 2019 року в селі Московка Кіндрашівської сільської ради відкрили меморіальну дошку на честь військовослужбовця, учасника АТО Геннадія Широкого.

2019 рік

БЕЗВЕРХНІЙ АНТОН ВІКТОРОВИЧ (24.01.1994 – 14.05.2019)

Народився 24.01.1994 року у місті Харків; навчався у Комунальному закладі «Харківський ліцей з посиленою військово-фізичною підготовкою «Правоохоронець»» Харківської обласної ради, працював в охоронному агентстві.

4 липня 2018 року вступив на військову службу за контрактом; солдат, гранатометник 2-ї штурмової роти 46-го батальйону ОБСпП «Донбас-Україна» 54-ї бригади. З 19 грудня 2018-го воював в районі міста Попасна, зазнав контузії. Після лікування повернувся на передову. Був активістом ГО «Вірне серце»; любив собак, на службу привіз добермана, згодом купив цуценят-пітбулів, одного з них віддав побратимові.

Дуже відповідально ставився до захисту батьківщини і відкрито зневажав тих, хто йшов на війну тільки заради пільг і посвідчення УБС. Про це він неодноразово писав.

У лютому 2019-го був нагороджений почесним нагрудним знаком начальника Генерального Штабу "За вірність у військовій службі".

14 травня 2019 року загинув у бою від кулі снайпера у шию на спостережному посту поблизу села Новозванівка Попаснянського району.

Останній пост на своїй сторінці в Facebook боєць зробив за лічені години до смерті. Він написав: "Двічі не вмирають! Двічі не в'ють! Загинути в бою - честь!". Через кілька годин його не стало.

17 травня 2019-го похований на Алеї Слави харківського міського кладовища № 18.

Без Антона лишилися батьки і брат.

Указом Президента України № 625/2019 від 23 серпня 2019 року, "за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України", нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

На місці гибелі Антона поблизу села Новозванівка Попаснянського району Луганської області встановлено пам'ятний знак на його честь.

У вересні 2021 року в Комунальному закладі «Харківський ліцей з посиленою військово-фізичною підготовкою «Правоохоронець»» Харківської обласної ради, де навчався Антон Безверхній, планується встановлення стели загиблим воїнам АТО.

МИХАЛЬЧУК СЕРГІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ («МІХА») (27.05.1998 – 14.11.2019)

Народився 27 травня 1998 року у селі Великі Проходи Дергачівського району Харківської області у багатодітній родині. Навчався у Великопроходівському ліцеї Дергачівської районної ради.

1 лютого 2019 року вступив на військову службу до лав Національної гвардії України. Служив на посаді старшого кулеметника 2-го взводу розвідки спеціального призначення роти спеціального призначення 4-ї бригади оперативного призначення Національної гвардії України.

З вересня 2019 року приймав участь в операції об'єднаних сил на сході України. На фронті виконував бойові завдання по захисту суверенітету та територіальної цілісності України в районі селища Новолуганське Бахмутського району Донецької області на Світлодарській дузі. У складі батальйонної тактичної групи 59-ї окремої мотопіхотної бригади Збройних Сил України обороняв найнебезпечніші ділянки району оборони.

14 грудня 2019 року сержант С.О. Михальчук разом із бойовим побратимом вели спостереження за діями противника. Під час обстрілу одна з мін потрапила в бруствер спостережного поста, унаслідок чого його бойовий побратим дістав осколкові поранення плечей та обличчя. Сержант Сергій Олександрович Михальчук кинувся на допомогу пораненому товаришу, але через бійницю помітив диверсійно-розвідувальну групу противника. Дев'ятеро осіб, прикриваючись інтенсивним обстрілом із мінометів калібру 82-мм, рухалися до позицій українських військових. Закривши собою пораненого товариша, сержант С.О. Михальчук вогнем із кулемета атакував російських бойовиків, чим змусив ворога відступити на безпечну відстань.

Під час мінометного обстрілу внаслідок вибуху міни сержант С.О. Михальчук дістав множинні осколкові сліпі та проникаючі поранення несумісні з життям й дорогою до Світлодарської міської лікарні помер. Похований у Харкові на кладовищі № 18.

Указом Президента України Володимира Зеленського № 111/2020 від 25 березня 2020 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі сержанту Сергію Олександровичу Михальчуку посмертно присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена "Золота Зірка".

10 вересня 2020 року у селі Великі Проходи Дергачівського району на фасаді будівлі Великопроходівського ліцею, де навчався Герой, йому було відкрито меморіальну дошку.

ЧЕРВОНА ЯНА МИХАЙЛІВНА («ВІДЬМА») (16.04.1979 – 02.04.2019)

Мешкала у Харкові. Під час Євромайдану, з осені 2013-го підтримувала активістів, була в міській самообороні. Від початку російської агресії допомагала українським військовим, організовувала збір необхідних речей та обладнання.

За освітою Яна секретар – помічник керівника, однак друкарську машинку сміливо змінила на кулемет. З літа 2014, коли почалися бойові дії на Донбасі, була волонтеркою, допомагала добровольчому батальйону "Айдар". Для неї початком став харківський Євромайдан, була членом місцевої "Самооборони". Місцеві волонтери розпочали зі збору допомоги біля супермаркетів. Яна розповідала – тоді у хлопців не було майже нічого.

У 2016 році підписала контракт з 54-ю окремою механізованою бригадою, яка на той час тримала оборону на Світлодарській дузі. Згодом пішла служити у 46-й окремий батальйон спеціального призначення «Донбас-Україна» де і несла службу до останнього.

Загинула 2 квітня 2019 року в результаті мінометного та артилерійського обстрілу гаубицями 152-мм калібру позицій підрозділу. У Яни Червоній залишилися

син і донька (10 і 8 років).

Прощання з тілом загиблої відбулося у Харкові біля пам'ятника Тарасу Шевченку.

Була похована на Алеї слави загиблих в АТО на 18 кладовищі міста Харкова.

6 квітня 2019 року нагороджена *Орденом Богдана Хмельницького III ступенів (посмертно)* — за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові

4 грудня 2019 року нагороджена *Орденом «Народний Герой України» (посмертно)*

7 жовтня 2020 року на фасаді школи № 131 в Харкові було встановлено меморіальну дошку, присвячену Яні Червоній.

В цій школі навчалася з 1986 по 1996 рік

Бобкова (Червона)

Яна Михайлівна

16.04.1979 - 02.04.2019

Старший солдат

46 окремого штурмового

батальйону «Донбас - Україна».

Загинула, захищаючи суверенітет

та територіальну цілісність

України в с.Новозванівка

Луганської обл.

Нагороджена

Орденом Богдана Хмельницького

III ступеня (посмертно).

2020 рік

КОВАЛЕНКО БОГДАН СЕРГІЙОВИЧ («ГЕРКУЛЕС») (02.01.1998 – 18.06.2020)

Богдан Сергійович Коваленко, псевдо «Геркулес» — старший солдат, навідник-оператор 2-го розвідувального взводу 1-го батальйону 54-ї окремої механізованої бригади імені гетьмана Івана Мазепи Збройних Сил України, учасник російсько-української війни. Богдан Коваленко все життя жив у Новій Водолазі. Навчався у місцевій гімназії (нині ліцей № 3) упродовж 9 років, закінчив навчання у 2013 році.

Вчителі запам'ятали Богдана як стриманого, спокійного і старанного учня. Він не був відмінником, проте, навчався добре. Цікавився інформатикою, як і всі хлопці, захоплювався фізичною культурою, любив трудове навчання. Богдан займався спортом, відвідував футбольну секцію при ДЮСШ. Цікавився і серйозними науками, був членом шкільного гуртка «Юний правознавець».

Учасник Антитерористичної операції на сході України та Операції об'єднаних сил на території Луганської та Донецької областей. Призваний за контрактом до лав ЗСУ 28 липня 2017 року. Підготовку проходив у навчальному центрі «Десна».

18 червня 2020 року, о 21:55, отримав поранення внаслідок снайперського обстрілу найманцями Російської Федерації, котре виявилось смертельним – помер дорогою до шпиталю.

Похований 21 червня 2020 року у Новій Водолазі. Залишилися бабуся, батько та наречена.

Указом Президента України № 601/2020 від 29 грудня 2020 року «Про відзначення державними нагородами України», за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, нагороджений (посмертно) орденом «За мужність» III ступеня.

На фасаді Нововодолазького ліцею №3 встановлено меморіальну дошку на честь Коваленка Богдана Сергійовича.

МУХА ВАСИЛЬ МИКОЛАЙОВИЧ («МУХА»)
(06.04.1988 – 20.01.2020)

Народився 6 квітня 1988 року в селі Піски-Радьківські Борівського району на Харківщині.

На той час, коли на сході України почалася війна, він саме працював будівельником на Півночі Росії, непогано заробляв. Проте залишатися на прибуткових заробітках у країні, яка розгорнула воєнну агресію проти його Батьківщини, Муха не зміг. Повернувшись в Україну, Василь пішов у військкомат, щоб записатися в добровольці. І це при тому, що строкової служби в армії він не проходив.

Він кілька разів продовжував контракт. Востаннє – в січні 2019 року. Командир відділення – командир машини 2-го мотопіхотного відділення 2-го мотопіхотного взводу 2-ї мотопіхотної роти 37-го окремого мотопіхотного батальйону “Запоріжжя” 56-ї окремої мотопіхотної Маріупольської бригади.

Загинув о 19:45 20 січня 2020 року в околицях селища Опитне поблизу ДАП від кулі снайпера. Спочатку той поранив його товариша і Василь кинувся йому на допомогу.

Воїна накрило перехресним вогнем. До того, як його вразили три кулі, одна з яких – снайперська – вцілила в серце, він встиг дати дві черги з кулемета.

Поховали бійця в рідному селі Піски-Радьківські. З рідних у Василя залишився тільки батько.

Указом Президента України № 601/2020 від 29 грудня 2020 року, "за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України", нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

13 жовтня, напередодні Дня захисника України, відбулося урочисте відкриття пам'ятної дошки військовослужбовцю, учаснику АТО Василю Мусі. Дошку встановили у фойє Піско-Радьківської ЗОШ I-III ст., де навчався загиблій воїн. Слова вдячності за виховання героя висловили батькові Василя Мухи.

СИТНИК КЛАВДІЯ ВОЛОДИМИРІВНА

(25.02.1986 – 01.02.2020)

Війна. Яке страшне слово. Війна – це горе і страх. Війна – це розруха і смерть.

Історія людства рясніє війнами. Чи був хоч один день, коли ніде на планеті не точилася війна?

На жаль, 7 років тому мешканці моєї країни дізнались, що таке війна. Вже так багато років триває цей збройний конфлікт між Україною та Росією на Донбасі. Війна та горе не оминули і моєї родини. Так розпочала розповідь про свою маму Ситник Юлія, учениця 6- Б класу Зачепилівської ЗОШ I-III ступенів у роботі, представленій на обласну військово-патріотичну акцію учнівської та студентської молоді «Слобожанські дзвони Перемоги».

Мама... Ти все. Я згадую тебе. І ця робота в пам'ять про тебе.

Чому все так несправедливо? Чому жінки на війні? Кожна з них мати, любляча дружина, донька, турботлива сестра чи кохана – вона нарівні з чоловіками рішуче і відважно стали на захист своєї Батьківщини. Вона патріот. Вона солдат.

Моя мама Клавдія Володимирівна Ситник (дівоче прізвище – Король) народилася 25 лютого 1986 року в селі Зачепилівка Харківської області, в сім'ї зоотехніків. Закінчила Зачепилівську загальноосвітню школу і чи не з першого класу вона мріяла стати медиком, мама вступила на спеціальність “фельдшер” до Красноградського медичного коледжу. Але далі на лікаря вступити не вдалося, тому закінчила тільки медичний коледж, проходила практику на швидкій допомозі, потім працювала медсестрою в лікарні рідного селища.

У чудовому 2008 році народилася я - маленька Юлечка. В Зачепилівці ми проживали весь час, батьки займалися господарством, всі працювали, а я піростала.

Життя потребувало перемін. Саме в лютому місяці 2017 року моя мама призвалася на військову службу в Зачепилівському військкоматі. Вона уклала трирічний контракт зі Збройними Силами України.

“Бойова була дівчина, “рубаха-парень”. Добрячка, вона досить активна та бідова була, тому й не боялася. Хотіла мамі допомогти, надсилала їй гроші” – так говорила однокласниця моєї мами - Інна Бех (Сорочинська).

Спочатку вона служила у 54-й окремії механізованій бригаді Збройних Сил України починаючи з 2017 року і по 2019 рік, а у жовтні 2019 року перейшла до “холоднярців”, коли мамина бригада тренувалася на Яворівському полігоні.

Мама була сержантом, старшим бойовим медиком механізованої роти, восени 2019 року вона пройшла курс розширеної домедичної допомоги в умовах бойових дій; та курс підготовки інструкторів з надання домедичної допомоги в умовах бойових дій. При житті мама за наказом начальника Генерального штабу - Головнокомандувача Збройних Сил України була нагороджена почесним нагрудним знаком “За вірність у військовій службі” III ступеня.

Усі ми згадуємо маму, як усміхнену, життєрадісну, оптимістичну людину, завжди готову прийти на допомогу й підтримати.

- *“Я пам’ятаю ці слова – а хто ж, як не я”*. - *“На бойовому чергуванні, яке ми несли в районі зосередження, на бойовій роботі вона виконувала не тільки обов’язки бойового медика, але була і за повара, і за психолога.”* – каже заступник командира першого дивізіону 54 ОМБр Валерій Руденко.

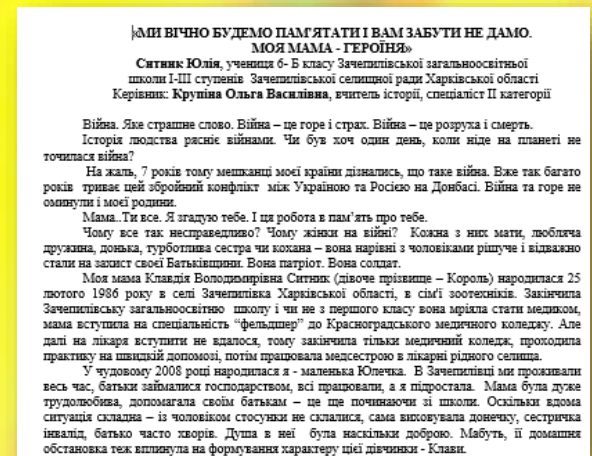
Спершу їхня бригада стояла в спокійнішому районі, а за два місяці до завершення контракту їх перевели в інше місце. Напередодні вона відчувала, що не виживе там, говорила бабусі, що це справжнє пекло... Ми з бабусяю дуже сумували за мамою й просили її швидше повернутися до нас, до мирного життя, вона обіцяла, що скоро буде вдома. Так і сталося, вона повернулася, тільки перетворившись в янгола.

В інтернеті з’явилася інформація, що на Донбасі внаслідок мінометного обстрілу російськими окупантами загинула військовий медик Клавдія Ситник. Про це повідомила журналістка Яніна Соколова у Facebook. Ми не вірили до останнього. Страх.. Паніка.. Розпач... Нерозуміння ситуації... Відстань... Сльози. Було дуже тяжко. Ми чекали спростування цієї інформації. Але ні. Це була правда. Моя матуся сержант Ситник загинула близько 13:30 поблизу смт. Новотошківське Попаснянського району. Їй залишалось трохи більше трьох тижнів до 34-річчя і... лише десять днів до завершення контракту. Уже в середині лютого мама збиралася демобілізуватись – заради мене, я дуже сумувала і чекала її.

Біля села Новотошківське Луганської області якраз активізувалися російські окупанти. Маму викликали до бійця, який відчув себе погано, вона несла ліки хворому солдатові. Вона побігла до бліндажа, де її чекав боєць, але поблизу розірвався снаряд. Осколки снаряда розлетілися і потрапили їй в праву ногу і ліву руку. Вона спіткнулася, але тут же піднялася і пішла далі. Через кілька секунд снайпер бойовиків, який бачив військового медика в приціл, натиснув на курок. Куля калібру 7,62 – увійшла в район грудної клітки, трішки вище бронежилета і пробила серце. Не встигла вона добігти до входу в бліндаж лише близько метра. Її побратими кинулися надавати першу допомогу, але вона померла на ношах для евакуації.

Похована матуся була 4 лютого 2020 року. Проститися із мамою прийшли майже всі односельці, рідні та бойові побратими. Це дуже важка втрата для сім’ї.

Указом Президента України за «особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народу» нагороджена орденом За мужність III ступеня посмертно.

У збірці представлені деякі матеріали про харків'ян – захисників України, які загинули у боротьбі за незалежність, суверенітет та територіальну цілісність України у період з 2014 по 2021 роки. До збірки увійшли відомості обставин загибелі героїв, особисті фото, інформація про вшанування їх пам'яті.

Матеріали збірки можуть бути використані учнями, студентами, педагогічними працівниками в освітньо - виховному процесі, всіма, хто небайдужий до історії своєї держави.

Упорядники: Мисюкевич А.В., методист Комунального закладу «Харківська обласна станція юних туристів» Харківської обласної ради;
Павелко І.В., методист Комунального закладу «Харківська обласна станція юних туристів» Харківської обласної ради.

Відповідальна за випуск: Редіна В.А., директор Комунального закладу «Харківська обласна станція юних туристів» Харківської обласної ради

*Монумент захисникам
України. м. Харків*

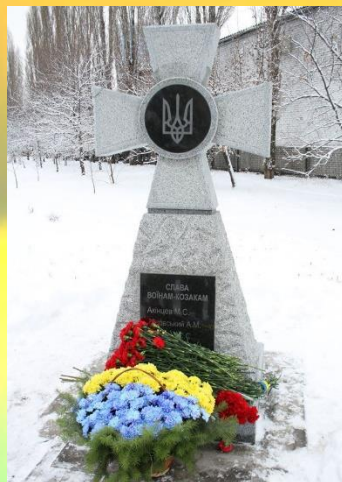
*Меморіал Слави загиблих воїнів 92-ї ОМБр
с. Клугино-Башикирівка, Харківська
область.*

*Пересувна виставка «Герої Харківщини у неоголошеній війні
«Історія нескорених», метро м. Харків.*

*Пам'ятний знак
«Козацький хрест»
На території Харківського
національного педагогічного
університету імені
Г.С. Сковороди*

*Стела пам'яті воїнів, що
загинули, захищаючи
кордони України
(18-й міський цвинтар,
м.Харків)*